

ACZÉL GÉZA

ablakcsönd

*egy hatalmas sötét orgonacsokorról indulnak a szemek
derékig homályban állva a számítógép derengésében
a tárgyak opálos körvonalairól szokatlan béke leng
az est metszéspontjában diszkrétén bűg a fájl
ülök szemközt a titokzatos masinával
a teremtés finom kínja most benne fáj
bennem csak a megszokott omlásnak indult test remeg
mély szorongását méltósággal foszlatja el a csend
és már semmi sem érdekes mi nem határ
csúszik egy szétoldott tónusba a megszokott világ
itt bent a bizonytalan történések
évtizedek során összeharácsolt szánumalmas vágyak
melyek lepényhalakként úszkálnak a térben
nem asztalok már székek könyvespolcok s nyugtalan ágyak
funkciójukat veszített szürreális képek
kik tétova létezésben eresztik el az egészet
az estét a sárga pontokban vibráló lakótelepet
melyet a magasból táblaképként hasít eléd az ablak
síkok metszik egymást laza rendben
a párkányt karmoló madarak is hazamentek
és fel se kell menned szonettekért a magas hegyre
ma már elég ha műállványokon csorog eléd a látvány
s a neki járó rímes lompos szabadvers
ez lenne hát a huszadik század végi béke
messze mindentől kalitkába szorítva észleled
amint egy fára akadt bús lelet a hold
mely karácsonyi tobozba mártja a lumpen éjszakát
a kelleitlen hazatántorgót és tándori okos verebeit
nem szigorú többet már ez a sötétség
lehámlottak rejtelmes misztikus kérgei
eltűnt alóla rég a félelmét cipelő kisgyerek
s a korszerűtlen tekintetek szétloccsannak
a lámpák metafizikusan ácsorgó sugarában
van-e innen még bármerre is mozdulás
a foszlottan romantikus éji kép
mint katolikus templomok hideg hajója beborít*

s bár leülni sincs kedved a rafinált kupolában
a teremtés hűvös ujjá int és marasztal
a hunyorgó fények és a dús orgonacsokor közé
felszűrődik arasznyivá törpült életed
mint egy nagyapáinktól ittfelejtett lepkegyűjtemény
csak hiányoznak belőle a tabló pompás színei
az otthonosság birsalmaillatú levegője
s a jóság mit tapintatnak nevezett el az utókor
már-már azt érzed verset kellene írni utószor
aztán tűnjön el minden a fekete csobbanásban
ebben a mulandóságot sugárzó lomha lázban
mely belengi az atomkori termeszekre méretezett telepet
legfeljebb egy-két mosoly akadjon föl a fákra
a gyereksírást tegye a fűbe s ne himbálja
a nagy megszűnések peremén támadt szélvihar
mikor derengő monitorodon a táj kihal
s az apró belső fénysugár elbizonytalanodva
a kinti derengés lábaihoz csöndesen odafekszik